

РЕШЕНИЕ

№ 30

гр. София, 05.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 08.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **11414** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 405 от Кодекса на труда /КТ/.

Образувано е по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от юрисконсулт В. П. против принудителна административна мярка „задължително за изпълнение предписание“ по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, обективирана в т. 3 от Протокол за извършена проверка изх. № ПР 2019958 от 05.08.2020 г. на Дирекция „Инспекция по труда“ със седалище Р. (съобразно предмета определен с определение № 4140/08.06.2021 г.). Наведени са доводи за нищожност, поради липса на предмет. Твърди се, че предписанието е неизпълнимо за работодателя, тъй като констатациите са относими единствено към напуснала към момента на проверката служителка Р. Й. С.. Алтернативно, се излагат и доводи за незаконосъобразност на приложената принудителна административна мярка, поради липса на компетентност, съществени нарушения на процесуалните правила и противоречие с материално правните норми. Липсата на съществуващо трудово правоотношение към момента на прилагане на принудителната административна мярка по т. 3 се изтъква като основание за материална некомпетентност на административния орган. Твърденията за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила се основават на неяснота във връчената на 18.09.2020 г. призовка относно преписката, по която са изискани обяснения и документи, нарушения на процесуалните срокове, уредени в АПК за провеждане на проверката и липса на описания на събраните в хода на проверката доказателства и необсъждане на обясненията и доказателствата, представени от

Банката. Тези нарушения според оспорващия са нарушили правото му на защита. Като нарушение на материалния закон се изтъква и липсата на хипотезата на чл. 118, ал. 1 от КТ, тъй като в случая не е променено мястото на работа, а единствено е променено работното място и то поради извършено организационно, структурно и функционално обединение на двата офиса в един и закриване на прехвърления офис. Независимо от това, работодателят е издал нарочна заповед № 0000/0745/29.06.2018 г. за промяна на работното място на служителката. Претендира се обявяване на нищожност на задължителното предписание по т. 3 от протокол от 05.08.2020 г., алтернативно неговата отмяна и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът Дирекция „Инспекция по труда“ със седалище Р. (конституиран на основание чл. 399 от Кодекса на труда във връзка с § 1, т. 1 от ДР на АПК и нормите на Устройствения правилник на Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“) не изразява становище по жалбата.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на оспорващия и съобрази приложимите правни норми, намира жалбата за ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна-адресат на индивидуален административен акт с неблагоприятни правни последици, в законоустановения срок по чл. 149, ал. 3 във връзка с ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Въз основа на приетите по делото писмени доказателства от фактическа страна се установява следното:

От 17.07.2020 г. до 05.08.2020 г. представители на ДИТ със седалище Р. са извършили проверка по спазване на трудовото законодателство и здравословни и безопасни условия на труд на [фирма]. В хода на проверката е констатирано, че на 31.10.2007 г. е сключен трудов договор № 3330/31.10.2007 г. с Р. Й. С. за длъжност „експерт О. и ККР“, код по НКПД 2419 на пълно работно време (8 часа), считано от 01.11.2007 г., с място на работа в Б. АД - Р. Север, сектор „Обслужване на клиенти и продажби“. На 26.02.2008 г. със сключено към трудовия договор допълнително споразумение № 494/26.02.2008 г. страните по трудовия договор за договорили промяна на длъжността, която става „експерт ЖК“ и промяна в размера на трудовото възнаграждение. В допълнителното споразумение е посочено и място на работа [фирма] в Р. - Север-ФЦ 616. Представено е допълнително споразумение № 2831/27.06.2018 г. към трудов договор №3330/31.10.2007 г. между [фирма] и Р. Й. С. за изменение на трудовия договор както следва: за място на работа: [фирма], „Ц. управление“, сектор „Б. на дребно“, Управление „К. мрежа“, Регионален сектор „Север“, „Регион Р.“, „Р. - ФЦ 611“, „Секция Индивидуално банкиране“, от длъжност „Ръководител секция „Индивидуално банкиране в „Р.-Север-ФЦ616“ на длъжност „Ръководител секция Индивидуално банкиране в Р.-ФЦ 611“. Допълнителното споразумение не е подписано от Р. Й. С., като отказът е удостоверен с личен подпис от 29.06.2018 г. и в присъствието на двама свидетели. Изготвена е заповед № 0000/0745/29.06.2018 г., с която е разпоредено Р. Й. С. да се премести на работно място, разположено в работното помещение на ет. 1 в офиса на Банката в [населено място], [улица]. Върху заповедта е отбелязано, че съдържанието ѝ е прочетено в присъствието на служителката, но тя отказва да я подпише. Със заявление вх. № 380А/13.07.2020 г. Р. С. е прекратила едностранно, считано от датата на получаване на уведомлението, трудовия си договор на основание чл. 327, ал. 1, т. 3 от КТ, поради промяна на „мястото на работа“, уговорено в Допълнително споразумение №

1360/09.01.2018 г. към трудов договор № 3330/31.10.2007 г. без нейно съгласие. Издадена е заповед № 326/14.07.2020 г., с която е удостоверено прекратяването на трудовото правоотношение на Р. С., считано от 14.07.2020 г.

На основание чл. 45, ал. 1 от АПК до [фирма] е изпратена призовка за представяне на документи на 27.07.2020 г. По делото е приложен Опис на предадените документи, от които се установява извършено консолидиране на ФЦ 616 Р. Север и ФЦ 611 Р., съгласно решение на Управителния съвет на [фирма], като дейността на търговски обект ФЦ616 Р. е прехвърлена в търговски обект ФЦ 611 Р., ведно с релокация на наличните материални и човешки ресурси при запазване на работата в трудовото предприятие на работодателя на служителите, работили в него.

Резултатите от проверката са обективирани в Протокол за извършена проверка № ПР 2019958/05.08.2020 г. В т. 3 от обстоятелствената част са описани констатациите относно извършено нарушение по чл. 118, ал. 1 от КТ, изразяващо се в това, че на 27.06.2018 г. работодателят едностранно е променил мястото на работа на Р. Й. С., като за извършената от служителката работа на пълно работно време едностранно, без изразено писмено от служителката съгласие и/или допълнително споразумение е определил мястото ѝ на работа във „Финансов център-Р. 611“. В тази връзка, в т. 3 от разпоредителната част на протокола е дадено предписание, съгласно чл. 118, ал. 1 във връзка с ал. 2 от КТ работодателят [фирма] да не променя едностранно съдържанието на трудовото правоотношение, а именно: мястото на работа на наеманите в предприятието работници и служители. Определен е срок: 21.08.2020 г.

Като свидетел по делото е разпитан директора на Дирекция „Човешки ресурси“ в [фирма] Е. Г. Г.. От показанията му се установяват следните релевантни за спора факти: До 2018 г. в Р. е имало два клона на Банката, като през същата година клон ФЦ 616 е закрит. Работата и служителите са изцяло прехвърлени в другия ФЦ 611. Служителите са подписали допълнителни споразумения относно изменение на работното място, като са прехвърлени на същите длъжности, със същите функции и с достъп до същата база данни. Единствено, Р. С. е отказала да подпише допълнителното си споразумение, но въпреки това е продължила работата си, което е наложило изготвянето на специална заповед, която ѝ е връчена при отказ, удостоверен с подписите на двама свидетели.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното предписание, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, на основанията посочени в чл. 146 от АПК, настоящият съдебен състав намира същото за издадено от компетентен орган, в кръга на предоставените му от закона правомощия - чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ и в предписаната от закона форма - чл. 59, ал. 2 от АПК. Разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ определя като компетентни органи по прилагане на принудителни административни мерки за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици органите на Изпълнителната агенция “Главна инспекция по труда”. В т. 3 от разпоредителната част на оспорения протокол даденото предписание не е конкретизирано посредством индивидуализиране на служителя, спрямо който работодателят следва да се въздържа от едностранно изменение на трудовото правоотношение, поради което и не може да бъде споделено твърдението на оспорващия за нищожност, поради липса на предмет. Действително, в

обстоятелствената част са изложени мотиви за нарушение на чл. 118, ал. 1, т. 1 от КТ по отношение на служителката Р. С., чиито трудов договор е прекратен към момента на издаване на предписанието. Формулировката на приложената с т. 3 от протокола принудителна административна мярка обаче обосновава извод за нейната възпираща функция спрямо работодателя да се въздържа занапред от едностранна промяна в трудовото правоотношение на служителите си за в бъдеще, а не конкретно за служителката Р. С..

Една от принудителните административни мерки, регламентирани в нормата на чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ е даването на задължителни предписания на работодателите и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство. Предпоставка за прилагането на тази мярка е наличието на констатирано нарушение на трудовото законодателство.

В случая, административният орган е посочил като нарушена нормата на чл. 118, ал. 1, т. 1 от КТ, която въвежда забрана за едностранно изменение на съдържанието на трудовото правоотношение. Съдържанието на трудовото правоотношение се определя с трудовия договор и включва, съгласно чл. 66 от КТ: 1. мястото на работа; 2. наименованието на длъжността и характера на работата; 3. датата на сключването му и началото на неговото изпълнение; 4. времетраенето на трудовия договор; 5. размера на основния и удължения платен годишен отпуск и на допълнителните платени годишни отпуски; 6. еднакъв срок на предизвестие и за двете страни при прекратяване на трудовия договор; 7. основното и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане и 8. продължителността на работния ден или седмица.

Като едностранно изменен елемент от трудовото правоотношение от работодателят в настоящия казус е конкретизирано мястото на работа. В чл. 118, ал. 3 от КТ е посочено, че за място на работата се смята седалището на предприятието, с което е сключен трудовият договор, доколкото друго не е уговорено или не следва от характера на работата. Следователно, под понятието място на работа следва да се разбират териториалните граници, в които работникът или служителят, се задължава да предоставя на работодателя работната си сила и където трябва да полага труда си. То може да се означава с местонахождението на предприятието или с района на дейността му, като може да обхваща района на дейността на цялото предприятие или само на отделна част от него (поделение, цех, отдел и други). В случая мястото на работа е Р.. Мястото на работа следва да се разграничава от работното място, което по смисъла на § 1, т. 4 от ДР на КТ е по-тясно понятие от „място на работа“. Това е така поради различието в легалните дефиниции на място на работа и работно място. Работно място по смисъла на § 1, т. 4 от ДР на КТ е помещение, цех, стая, нахождение на машина, съоръжение или друго подобно териториално определено място в предприятието, където работникът или служителят по указание на работодателя полага труда си в изпълнение на задълженията по трудовото правоотношение. Така направеното разграничение между понятията „място на работа“ и „работно място“ налага извода, че в случая е извършено едностранно изменение от страна на работодателя на работното място, а именно: от ФЦ616 Р. на ФЦ 611 Р., без промяна на мястото на работа, което е [населено място]. Промяната на работното място в същото предприятие, без да се променят определеното място на работа, длъжността и размерът на основната заплата на работника или служителят, съгласно чл. 118, ал. 2 от КТ не се смята за изменение на трудовото правоотношение. Видно от допълнително

споразумение № 2831/27.06.2018 г. към трудов договор №3330/31.10.2007 г. между [фирма] и Р. Й. С., неподписано от същата, изменението в трудовото й правоотношение със състои в следното: за място на работа: [фирма], „Ц. управление“, сектор „Б. на дребно“, Управление „К. мрежа“, Регионален сектор „Север“, „Регион Р.“, „Р. - ФЦ 611“, „Секция Индивидуално банкиране“, от длъжност „Ръководител секция „Индивидуално банкиране в „Р.-Север - ФЦ616“ на длъжност „Ръководител секция Индивидуално банкиране в Р. - ФЦ 611“. Липсата на извършено нарушение на чл. 118, ал. 1, т. 1 от КТ обосновава извод за липса на материално правната предпоставка за издаване на предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, а от там и за незаконосъобразност на даденото с т. 3 от Протокол за извършена проверка изх. № ПР 2019958 от 05.08.2020 г. на Дирекция „Инспекция по труда“ със седалище Р. задължително предписание. Предвид това, жалбата следва да бъде уважена, като на основание чл. 143, ал. 1 от КТ ответникът бъде осъден да възстанови направените от оспорващия разноски в това производство на стойност 50 лева заплатена държавна такса и 100 лева юрисконсултско възнаграждение.

С оглед на изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ принудителна административна мярка по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ „задължително за изпълнение предписание“, обективизирана в т. 3 от Протокол за извършена проверка изх. № ПР 2019958 от 05.08.2020 г. на Дирекция „Инспекция по труда“ със седалище Р..

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] разноски по делото в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, Тричленен състав в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: